

Phần 4

Chương 16 Thạch Quy⁽¹⁾ Truyền Tin

Thời tiết mùa thu thật dễ thay đổi, ban ngày trời còn quang đãng, tối đến đột nhiên mưa rền gió dữ.

Trời mưa rất lớn, đêm sâu yên tĩnh, một trận sấm rền vang phía chân trời, tia sét như con rồng bạc cắt ngang qua bầu trời đầy mây đen dày đặc. Cuồng phong nổi lên, cuốn theo lá rụng vô số. Đột nhiên, một tia sáng màu đỏ quý dị sáng rực lên trong nha môn phủ Khai Phong. Ngay sau đó nổ vang một tiếng, nhất thời phủ nha một trận trời rung đất chuyển, khiến Hiểu Vân đang ngủ say giật mình tỉnh dậy.

Có chuyện gì vậy? Hay là động đất? Nhưng chỉ có một cơn chấn động đó thôi. Thấy sấm nổ ngoài cửa sổ, chớp giật không ngừng, Hiểu Vân mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, giống như chuyện gì đó đã xảy ra, vì thế mặc vào áo khoác, cầm ô ra cửa.

Lúc đi vào đại đường, Triển Chiêu cùng Trương Long Triệu Hồ Vương Triệu Mã Hán bốn người đều đã tới, năm người vây quanh thứ gì đó. Hiểu Vân tới gần, nhìn kỹ mới phát hiện ở giữa đại đường vốn trống rỗng, đang nằm một con rùa đá, không phải dạng rùa bình thường, mà là rùa có đầu rồng.

Hiểu Vân không khỏi thở phào: “Chuyện này...”

Nàng nhớ rõ án Bao công thật giả trong phim truyền hình, bắt đầu chính từ một con rùa đá đầu rồng báo cho Bao đại nhân biết tin Hoàng thượng gặp nguy. Vốn dĩ tưởng rằng con rùa đá đầu rồng đó chỉ xuất hiện cho thêm kịch tính, không ngờ thật sự có chuyện này. Như vậy “ông rùa tiên” đầu lưỡng bóng râu bạc trắng kia cũng có tồn tại thật. Nghĩ tới đây, Hiểu Vân không khỏi tim đập nhanh hơn, mừng rỡ vô cùng. Nếu lão là thần tiên, vậy chắc chắn biết rõ vì sao nàng xuất hiện ở đây thay thế cho Công Tôn Hiểu Vân, tìm được lão, không chừng có thể trở về.

Đang suy nghĩ, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách cũng đã tới nơi. Mọi người tới vây quanh con rùa đá kia, hai mặt nhìn nhau, đều mang vẻ mặt không dám tin.

“Đại nhân, thạch quy lớn thế này, vậy mà bị cuồng phong cuốn bay, thật sự là khó giải thích nổi.” Triển Chiêu nhìn Bao đại nhân, nói.

“Làm gì có gió nào có thể cuốn được tảng đá lớn như vậy. Trời sinh dị tượng, chắc chắn là dự báo.” Bao đại nhân trầm ngâm nói: “Công Tôn tiên sinh.”

Công Tôn Sách cẩn thận đánh giá thạch quy, nghe Bao đại nhân hỏi mới ngẩng đầu đáp: “Đại nhân, đệ tử cảm thấy rùa này rất quen.”

“Ồ?” Bao đại nhân nghi hoặc, “Chắc là vật trong chùa miếu.”

Công Tôn Sách suy tư một lát, lắc đầu nói: “Trong thời gian ngắn không xác nhận được!”

Đây là đồ trong hoàng cung đó, Hiểu Vân nghĩ trong lòng, lại không dám nói ra. Đành phải đổi biện pháp diễn đạt, làm sao giúp họ mau chóng ra kết luận.

“Đại nhân, thạch quy này rất kỳ quái.”

Mọi người quay đầu, nhìn Hiểu Vân. “Kỳ quái chỗ nào?”

“Thạch quy này không phải rùa bình thường, đầu của nó là đầu rồng, xin hỏi đại nhân, rùa đầu rồng này có phải chuyên dụng của hoàng tộc không?”

Nàng vừa nhắc tới, mọi người bừng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là của hoàng tộc.”

“Triển hộ vệ, người thường đi lại trong cung, có gặp rùa này bao giờ chưa?” Công Tôn Sách nhìn Triển Chiêu, hỏi.

Triển Chiêu nhìn thạch quy hồi lâu, đột nhiên nhớ ra hình như mình từng nhìn thấy tảng thạch quy này rồi. Là ở...

“Đại nhân, thuộc hạ từng nhìn thấy con rùa này dưới tấm bia đá ở ngự hoa viên!”

Bao đại nhân nghe xong, không khỏi nhíu mày, “Là đồ của Thánh Thượng?”

Công Tôn Sách cũng lo lắng: “Mưa rền gió dữ, long quy bay tới tận đây, không phải điềm lành!”

“Hay là, chuyện này có liên quan tới Hoàng thượng? Vương Triều Mã Hán, mau mau đi mời Bát vương gia đến phủ.”

“Vâng, đại nhân.” Hai người lĩnh mệnh đi mời.

Hai người vừa đi, Công Tôn Sách liền cho Hiểu Vân về nghỉ ngơi. Việc này liên quan tới Hoàng thượng, không thể để người ngoài biết. Hiểu Vân tất nhiên biết cố kỵ của Công Tôn Sách, đành không cam tâm trở về phòng, nằm trên giường trần trọc không thể ngủ tiếp.

Ngoại ô Ích Châu, hai người trong bóng đêm đi xuyên qua rừng, một trong hai người mặc áo dài màu vàng, trang phục trên người tinh xảo sang quý, nhưng mà nhiều chỗ bị hỏng, dính bụi bẩn, trông rất chật vật. Người còn lại một thân áo xanh, trên áo nhiễm máu, mặt như màu đất, đôi môi tái nhợt, khóe miệng không ngừng có máu trào ra, nhưng vẫn cố chống đỡ bảo hộ người còn lại, trong bóng đêm mịt mờ tiến về phía trước, muốn tìm một chỗ an toàn.

Lúc Bát vương gia cùng Vương thừa tướng vào tới đại đường Khai Phong phủ, đã là giờ Hợi.

Bát vương gia chỉ liếc mắt nhìn thạch quy đã khẳng định được ngay đây đúng là long quy trong ngự hoa viên. Bia và long quy là do Tống thái tổ lập ra, Bát vương gia thuở nhỏ đã chơi đùa trên đó, tất nhiên là mười phần quen thuộc. Nhưng mà, tối nay lòi điện đưa long quy tới Khai Phong phủ, quả thật là điềm xấu. Mọi người e Hoàng thượng có chuyện, vì thế Bao đại nhân mời Bát vương gia cùng Vương thừa tướng vào cung thăm hỏi thánh an, ai ngờ, Vương thừa tướng lại nói, Hoàng thượng cải trang đi tuần, không ở trong cung, hơn nữa, cũng không ai biết Hoàng thượng đi tuần nơi nào.

Chính vào lúc này, sấm lại nổ lớn, sét đánh ngang trời. Thạch quy kia hình như có sinh mệnh, hai mắt đỏ máu, rất thê thảm.

“Đại nhân!”

Mọi người thấy vậy đều rất lo lắng.

“Điềm Long quy rơi xuống, Hoàng Thượng chỉ sợ gặp nạn rồi!”

Vì thế, mọi người liền phân công nhau tìm kiếm, quá nửa đêm vẫn không ra manh mối. Rơi vào đường cùng đành gác lại, tới lúc trời sáng, bảy người vẫn chỉ biết nhìn thạch quy mà rầu rĩ trong lòng.

“Ôi... nếu có nơi nào tên là Thạch Quy thì tốt rồi.” Trương Long cảm thấy mờ mịt, lúc nói chuyện không khỏi có chút bất đắc dĩ.

“Tên Thạch Quy thì chưa nghe tới, nhưng tên Quy sơn thật ra có một nơi.” Vương Triều bỗng nhớ tới quê nhà mình có một nơi gọi là Quy sơn.

“Nhưng đất đai rộng lớn, địa danh Quy sơn có rất nhiều, biết là chỗ nào!” Triển Chiêu nhíu mày nói.

“Vậy có nơi nào gọi là Quy thành không?” Mã Hán hỏi, thạch quy tới truyền tin, tóm lại là có liên quan tới rùa rồi.

Triển Chiêu suy nghĩ một lát, lắc đầu, “Chưa từng nghe nói.”

Công Tôn Sách đứng lúc này lộ ra ý cười: “Có, có Quy thành.”

“Quy thành ở đâu, bản phủ chưa từng nghe nói tới.”

“Đại nhân, Ích Châu có thành cổ Quy thành, đệ tử từng đọc Ích Châu huyện chí, trong đó ghi lại: khi Trương Nghi và Tư Mã Thác nhà Tần thời chiến quốc thu phục được đất Thục, xây thành ở Thành Đô, nhiều lần bị sạt không xây được. Lúc ấy có rùa lớn xuất hiện trên sông, bò đi bò lại, bèn theo dấu chân rùa mà xây mới xong được thành. Cho nên Thành đô còn được gọi là Quy thành, sau đó luôn được theo tên này. Mà hiện tại, người chưởng quản Ích Châu, chính là Kinh lược sứ Thạch Quốc Trụ, chính là ứng với điềm “Trời giáng thạch quy.”

Bao đại nhân gật đầu, lập tức quyết định trước tiên đi Ích Châu, tìm kiếm Thánh thượng.

Hiều Vân không ngủ được, sáng sớm đã rời giường. Trời mờ sáng, Công Tôn Sách vẫn còn đốt đèn trong phòng.

“Tiên sinh.” Tuy Công Tôn Sách từng nói hai người coi nhau như phụ tử, nhưng nàng vẫn không quen được. Mà nói là không quen, chi bằng nói là không muốn.

Nàng có cảm giác, mỗi lần nàng gọi “cha”, luôn thấy cả người không tự nhiên, giống như mình cầm thứ gì không nên lấy, chiếm cái bản thân không nên chiếm.

Còn nữa, nàng không phải không biết nỗi đau trong lòng Công Tôn Sách, lúc nàng gọi ông là “cha”, ông thường xuyên thất thần trong chốc lát, ánh mắt nhìn mình, giống như nhìn xuyên thấu tới người khác. Đúng vậy, ông muốn nhìn thấy người kia, là Công Tôn Hiểu Vân, không phải Đinh Hiểu Vân.

Nỗi đau này, mặc dù nàng không thể cảm nhận được, nhưng có thể hiểu. Bất đắc dĩ, thật vọng, cô đơn, đau đớn. Vì thế, khi không có người, nàng luôn gọi ông là tiên sinh, không muốn chạm tới nỗi đau của ông, không muốn phạm vào địa vị thần thánh của Công Tôn Hiểu Vân trong lòng ông.

Gõ cửa, trong chốc lát Công Tôn Sách đã ra mở cửa.

“Hiểu Vân sao lại dậy sớm như thế?”

“Tiên sinh lúc này còn chưa nghỉ ngơi, con sao có thể yên giấc?” Hiểu Vân vào phòng, thấy bọc hành lý trên bàn, biết ông sắp đi Ích Châu.

“Tiên sinh muốn theo Bao đại nhân xuất hành sao?”

Công Tôn Sách gật đầu.

“Tiên sinh, Hiểu Vân có việc muốn cùng ngài thương lượng.”

“Ồ? Chuyện gì?”

“Tiên sinh, thạch quy kia thật quý dị, con nghĩ trong đó có thần nhân tương trợ, nếu không, với sức nặng kia của thạch quy, sao có thể bị gió thổi bay tới tận đại đường phủ Khai Phong? Con nghĩ, nếu có thể tìm được thần nhân kia, có lẽ con sẽ biết vì sao mình ở chỗ này, còn nữ nhi của ngài đang ở đâu. Nói không chừng, có thần nhân kia giúp đỡ, tất cả có thể khôi phục lại như trước.”

Công Tôn Sách nghe xong, đột nhiên thấy run lên, kinh ngạc nhìn Hiểu Vân. Tay run lên một chút, bình thuốc trắng đang cầm rơi trên bàn, lăn nhanh vài vòng. Hiểu Vân vội tiến lên giữ lại, đặt ngay ngắn trên mặt bàn.

“Công Tôn tiên sinh!”

Công Tôn Sách lúc này mới hồi phục tinh thần, nhìn Hiểu Vân hỏi: “Hiểu Vân có tính toán gì không?”

“Nơi Bao đại nhân tới, tất nhiên là nơi thần nhân chỉ chỗ, vậy thần nhân chắc sẽ ở đó. Hiểu Vân có thể đi cùng không?”

Công Tôn Sách trầm mặc một hồi, không nói lời nào. Hiểu Vân thấy ông không nói gì, trong lòng lo lắng, nhưng chỉ có thể đợi.

“Ta đi thương nghị với đại nhân một chút, trở về sẽ trả lời ngươi.” Công Tôn Sách để lại một câu, vội vàng đi ra cửa.

Mặt trời mới lên, cửa nha môn Khai Phong phủ, một đoàn người ngựa đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể xuất phát. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đang rời khỏi cửa, Hiểu Vân theo sát phía sau.

Triển Chiêu nghĩ nằng đến tiền đưa, không ngờ lại thấy nằng cùng Công Tôn Sách lên xe ngựa, trong lòng nghi hoặc không thôi, Hiểu Vân vì sao lại đi cùng?

“Triển hộ vệ, khởi hành đi.” Bao đại nhân từ trong kiệu nhô đầu ra nói với Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, hô lớn “Khởi... kiệu”.

Ghi chú:

1. Thạch quy: rùa đá.

Chương 17

Thư Phu Nhân Dâng Quạt

Phố chợ Ích Châu, một đôi mẹ con đứng trước hàng cá không chịu rời đi.

“Nương... Con rùa này thật đáng thương. Chúng ta mua nó đi?” Tiểu cô nương nắm tay mẫu thân, ngẩng đầu đáng thương nhìn nằng.

“Tiểu Phương...” Mẫu thân nhìn nữ nhi của mình, có chút bất đắc dĩ.

“Đại ca, rùa này bao nhiêu tiền?”

“Ba mươi văn.”

“Ba mươi văn, một con rùa mà tới ba mươi văn?” Mẫu thân khó xử: “Tiểu Phương, trên người nương không mang nhiều tiền như vậy. Chúng ta về nhà lấy tiền, đợt lát nữa lại ra mua, được không?”

“Đạ!” Tiểu Phương miết miệng, nhìn con rùa kia không rời, mãi mới chịu để mẫu thân kéo rời khỏi chợ.

“Nương... Cha đã về rồi.”

“Tiểu Phương. Đến đây, xem cha mua cho con cái gì này?”

“Rùa, là rùa! Nương, cha mua con rùa, hơn nữa chính là con rùa chúng ta muốn mua kia! Con nhớ rõ, trên mặt con rùa này có vạch vàng.”

“Phụ tử các ngươi thật là...” Mẫu thân nhìn đôi phụ tử như bị dở hơi này, vừa bực mình vừa buồn cười.

“Tướng công, bên ngoài hình như có người, chàng đi xem thế nào.”

“Được.”

“Nương tử, nương tử, nàng mau đến đây xem!”

Từ Khai Phong đến Ích Châu, đi đường thủy so với đường bộ nhanh hơn nhiều. Đoàn người Khai Phong phủ liền đi thuyền, dọc theo Biện Hà một đường nam hạ. Mới hai ngày đã đi được một nửa lộ trình.

Trời đã nhập thu, hai bờ sông Biện Hà lúa đang mùa chín, từng mảng từng mảng lúa vàng rực rỡ, trong gió thu lay động như sóng triều. Các nông dân đang chuẩn bị gặt lúa mùa, số lương thực đầu tiên đã phơi nắng đóng gói xong, đặt sẵn lên thuyền, chuẩn bị chuyển vào kinh thành.

Biện Hà thuyền qua lại như nước, lớn nhỏ không giống nhau. Tọa thuyền của Bao đại nhân bọn họ chỉ là thuyền gỗ bình thường, không hề bắt mắt, cũng không ai biết trên thuyền chính là phủ doãn phủ Khai Phong.

Lúc này, Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán chia nhau đứng ở hai bên sườn thuyền, Lâu Thanh mang theo tám nha dịch chia nhau canh ở các vị trí khác. Mọi người đều mặc thường phục, Triệu Chiêu một thân áo lam, đứng thẳng tắp ở mũi thuyền, khoanh tay nhìn về xa xa phía trước. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách ở trong khoang thuyền đánh cờ. Hiểu Vân chán muốn chết, liền theo bên cạnh nhìn bọn họ chơi, nhưng nàng không biết gì về cờ vây, nhìn không ra điều gì, ngồi một chốc liền ra khỏi khoang thuyền, đi tới mũi thuyền ngồi xuống bên mạn thuyền.

“Triển đại nhân.”

“Hiểu Vân cô nương.”

Hiểu Vân nhìn nước sông chảy róc rách, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề.

“Triển đại nhân, ngài nói nếu tôi buông cần câu ở đây, có thể câu được cá không?”

Triển Chiêu cười nhẹ ra tiếng: “Nếu cô nương muốn câu được cá, chỉ sợ phải dừng thuyền lại mới được.”

“Ha ha, vậy sao?” Hiểu Vân tùy ý trả lời một câu, rồi không nói gì nữa, chỉ nhìn ánh mặt trời chiếu xuống mặt nước mà ngẩn người. Bọn họ đang ở hướng nam, cách quê hương của nàng ngày càng gần. Nhưng mà, cho dù nàng tới đó, đó cũng không phải quê hương của nàng.

Triển Chiêu thấy nàng không nói gì, liền xoay người đi vào khoang thuyền.

“Đại nhân, Công Tôn tiên sinh.”

Bao đại nhân đang cầm một quân cờ trắng chuẩn bị thả xuống bàn cờ, nghe Triển Chiêu tiến vào, ngẩng đầu nhìn hấn: “Triển hộ vệ, trong khoang thuyền nhỏ hẹp, người cứ ngồi xuống đi.” Nói xong, quân cờ trên tay hạ xuống.

“Vâng, đại nhân.” Nói xong, Triển Chiêu vén trường bào, quỳ gối trên tấm đệm đặt sẵn trong khoang thuyền.

“Đại nhân, nước cờ hay.” Công Tôn Sách vuốt râu nói.

“Triển hộ vệ muốn nói gì sao?” Công Tôn Sách nhìn bàn cờ thế trận quân đen đang suy yếu hỏi. Nghĩ vấn đề này hần hần đã muốn hỏi từ sớm, nhưng ngại Hiểu Vân luôn có mặt nên không thể nói ra.

“Công Tôn tiên sinh thật sự là thần cơ diệu toán. Triển Chiêu quả thật có một chuyện không rõ.”

“Triển hộ vệ muốn hỏi, vì sao chúng ta dẫn Hiểu Vân theo sao?” Lại một quân cờ trắng hạ xuống.

“Đúng vậy.”

Công Tôn Sách trầm tư một lát, nói: “Hiểu Vân đi theo là để làm một việc, việc này có liên quan tới tính mạng của nàng, nàng không thể không đi. Về việc cụ thể, hiện tại đệ tử cũng không tiện nói với Triển hộ vệ, mong Triển hộ vệ lượng thứ.”

Triển Chiêu mỉm cười, trả lời: “Công Tôn tiên sinh nói quá lời, Triển Chiêu chỉ là tò mò thôi.”

Chính vào lúc này, bên ngoài khoang thuyền xôn xao một trận. Triển Chiêu lập tức đứng dậy xông ra.

“Trương Long, Triệu Hồ, xảy ra chuyện gì?”

“Triển đại nhân, có người rơi xuống nước!”

“Rơi xuống nước?” Cái này phiền rồi, hần không biết bơi! “Các người có ai biết bơi, nhanh xuống cứu người!”

“Hiểu Vân cô nương đã nhảy xuống rồi.” Triệu Hồ trả lời.

Triển Chiêu quay đầu nhìn, quả nhiên không thấy Hiểu Vân ngồi ở mép thuyền nữa, lại nhìn xuống sông, một bóng người đang hướng bờ sông bơi tới, ở đó có một người đang dẩy dựa trong nước, lúc chìm lúc nổi. Triển Chiêu đứng ở đầu thuyền, không khỏi có chút lo lắng.

Chỉ chốc lát sau, Hiểu Vân đã bơi tới bên cạnh người nọ, muốn kéo nàng lên mặt nước, không ngờ khi người đó cầm được tay của Hiểu Vân, giống như túm được cọng cỏ cứu mạng, túm chặt không buông. Hiểu Vân bất ngờ, bị nàng kia kéo xuống.

Người của phủ Khai Phong trên thuyền nhìn thấy, không khỏi hết hồn.

“Mau, đưa thuyền tới gần đó.” Bao đại nhân ra lệnh một tiếng, thuyền phụ liền chỉnh lại hướng, đuổi tới gần bờ sông.

Bên này, Hiểu Vân dùng sức đẩy chân cũng không thể ngoi lên mặt nước, tới tận khi người đó sặc nước hôn mê, không dẩy dựa nữa, lực cản giảm bớt, nàng mới có thể trôi lên, hít mạnh không khí. Sau đó đưa đầu người nọ nhô lên khỏi mặt nước, để nàng ta có thể thở.

Lúc này, thuyền đã chèo tới bên người nàng, Trương Long ghé vào mép thuyền, cúi người kéo người bị rớt xuống nước kia lên. Hiểu Vân cũng theo dây thừng thuyền phu ném xuống mà trèo lên thuyền.

Người được cứu lên là một người phụ nữ khoảng hai sáu, hai bảy tuổi, sắc mặt xanh xám, môi tái nhợt, đã hôn mê.

Trương Long đặt nàng nằm thẳng trên thuyền, vỗ vỗ tay nàng vài cái cũng không thấy tỉnh.

“Đại nhân, nàng không thở.”

Công Tôn Sách nghe vậy, vừa định tiến lên khám, đã bị Hiểu Vân tranh trước. Mở miệng nàng ta kiểm tra một chút, rồi đỡ nàng ngồi lên, từ sau lưng giữ bụng nàng, sau đó dùng sức ép chặt.

“Khụ khụ khụ...” Người nọ ho khan vài tiếng, rồi phun ra rất nhiều nước. Hiểu Vân sờ mũi nàng ta, phát hiện đã có hô hấp, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đứng lên. Vừa đứng vững, liền có một tấm áo khoác trùm lên người nàng. Hiểu Vân nhìn lại, phát hiện Công Tôn Sách không biết từ lúc nào đã lấy áo khoác lên người mình.

Hiểu Vân cảm kích cười, “Cám ơn cha!”

Công Tôn Sách gật đầu, “Vào trong thay quần áo đi.”

“Dạ.” Hiểu Vân gật đầu, xoay người đi vào khoang thuyền.

Đợi lúc nàng đổi xong bộ quần áo khác trở lại, phụ nhân kia đã tỉnh. Hiểu Vân liền đỡ nàng vào khoang thuyền, bảo nhà dò đem tới một chậu than nóng, lại lấy cho nàng ít nước ấm, Bao đại nhân mới vào khoang thuyền thăm hỏi.

“Vị đại thẩm này, người khỏe chưa?”

Phụ nhân kia gật đầu: “Thiếp thân đa tạ các vị cứu giúp.” Sau đó lại nhìn chằm chằm Bao đại nhân một hồi lâu. Có lẽ đặc điểm của Bao đại nhân quá mức rõ ràng, cho nên dù ông mặc thường phục đi nữa, mọi người cũng sẽ vì khuôn mặt đen cùng vết bớt hình ánh trăng kia mà nhận ra ông.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ.

“Vị đại thẩm này, người vì sao mà rơi xuống nước?” Công Tôn Sách hỏi.

“Thiếp thân... Thiếp thân... gặp phải thổ phi, không may rơi xuống nước.”

“Thổ phi?!” Mọi người cả kinh, lại có người ban ngày ban mặt dám cướp bóc? Hơn nữa, còn cướp của một phụ nhân thoát nhìn trên người chẳng có bao nhiêu tiền thế này. Thật sự là khó tin. Vả lại, lúc nàng nói chuyện, có vẻ không muốn nói thật, có lẽ trong đó có nguyên nhân không thể nói ra.

Công Tôn Sách thấy nàng nhìn Bao đại nhân muốn nói lại thôi, nghĩ nàng không phải có oan khuất trong người chứ. Nàng nhận ra đại nhân, nhưng lại không dám xác định, nên mới có bộ dáng như vậy.

“Vị đại thẩm này, đây là phủ doãn phủ Khai Phong Bao đại nhân, nếu người có gì oan khuất, cứ việc nói ra cho đại nhân nghe, đại nhân nhất định sẽ giúp người tìm được công đạo.”

Phụ nhân vừa nghe đây là Bao đại nhân liền sững sốt, lập tức kích động quỳ xuống hô to một tiếng “Bao đại nhân”, rồi khóc không thành tiếng.

Mọi người thấy nàng khóc bi ai như vậy, trong lòng không khỏi sinh ra thương hại. Bao đại nhân bước tới đỡ nàng đứng lên.

“Vị đại thẩm này chớ kích động, người có gì oan khuất, nói cho bản phủ nghe, bản phủ tất nhiên sẽ vì người chủ trì công đạo.”

“Đại nhân, dân phụ Thư Vệ thị, là người Ích Châu.”

Mọi người nghe nàng tự xưng là người Ích Châu, không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Lại là Ích Châu!

“Người là người Ích Châu, vì sao lại ở đây?”

“Bẩm đại nhân, dân phụ chính là có việc muốn lên phía bắc, tới kinh thành tìm Bao đại nhân.”

“Ồ? Người tới phủ Khai Phong tìm bản phủ kêu oan?”

“Đúng, mà cũng không đúng.” Thư Vệ thị gật đầu, lại lắc đầu.

“Xin chỉ giáo?” Bao đại nhân nghi hoặc.

“Bao đại nhân xin nghe dân phụ nói đã. Phu quân của dân phụ Thư Đức Phúc là một tú tài, gia cảnh bần hàn, năm trước bà bà bệnh nặng, mượn Lý viên ngoại năm lượng bạc chữa bệnh cho bà bà, có điều bà bà bệnh nặng qua đời, mà năm lượng bạc kia không cách nào trả được. Lý viên ngoại kia liền nói muốn dẫn con gái mười tuổi của chúng tôi đi trừ nợ, dân phụ không chịu, Lý viên ngoại liền cướp người...”

Nói tới đây, Thư Vệ thị không khỏi đau lòng ghen ngào.

“May mà lúc ấy có quý nhân giúp đỡ, giúp dân phụ trả năm lượng bạc kia. Sau đó có một ngày, trong nhà dân phụ đột nhiên có người đột nhập, hơn nữa trên người có mang đao thương, miệng phun máu tươi, đang hấp hối. Một nhà dân phụ vô cùng hoảng sợ. Nhìn kỹ mới phát hiện đó là ân công từng giúp một nhà dân phụ giải nguy, tướng công nhà tôi đang muốn mời đại phu tới cứu chữa, ân công giữ chặt tướng công, giao cho tướng công một cây quạt, nói nhất định phải mang tới tận tay Bao đại nhân ở phủ Khai Phong. Nói xong ân công qua đời, tướng công nhà tôi an táng ân công xong, định hôm sau mang cây quạt tới kinh thành. Dân phụ lo tướng công chỉ là một thư sinh, không chịu được đường xa lặn lội, vì thế mang quạt trong đêm xuất phát. Đi được một ngày một đêm, lúc tới được đây, đột nhiên có người bịt mặt cản đường dân phụ, muốn dân phụ giao ra cây quạt, dân phụ nghĩ việc cây quạt này chỉ có trong nhà dân phụ biết được, người này đến cướp quạt, tất nhiên là đã tới nhà dân phụ, dân phụ lo cho

an nguy của tướng công cùng tiểu nữ. Quả nhiên, người bịt mặt kia uy hiếp dân phụ, nói nếu không giao quạt ra, sẽ lấy tính mạng tướng công cùng tiểu nữ. Nhờ vả của ân công lúc lâm chung, dân phụ không dám cô phụ. Nhưng tính mạng của tướng công cùng tiểu nữ, dân phụ lại không thể không quan tâm, dân phụ không thể bất nhân, cũng không thể bất nghĩa, dân phụ bất đắc dĩ, đành giao cây quạt ra, sau đó lao mình xuống sông.”

Nghe xong trần thuật của nàng, Bao đại nhân giận tái mặt, giờ phút này mặt của ông đen vô cùng.

Ở bên này, Hiểu Vân đại khái trong lòng đã có phán đoán, cây quạt kia chính là manh mối của Hoàng thượng lưu lại.

“Thư Vệ thị, cây quạt trong lời ngươi, có gì kỳ quái, vì sao người bịt mặt kia lấy tính mạng người nhà ngươi ra đe dọa chỉ để lấy cây quạt.” Bao đại nhân trầm giọng hỏi.

“Dân phụ không biết, nhưng ân công nói, nếu Bao đại nhân nhìn thấy cây quạt này, tất nhiên sáng tỏ.”

“Ồ? Lại có việc này?” Bao đại nhân trầm ngâm.

“Đại nhân, chắc không phải là...” Công Tôn Sách nhìn Bao đại nhân, chắc không phải là Thánh thượng chứ?!

Bao đại nhân khẽ gật đầu, “Không phải không có khả năng, chỉ tiếc cây quạt kia hiện tại đã rơi vào tay kẻ xấu. Bản phủ cũng không tra được.” Nói xong, không khỏi thở dài một tiếng.

“Bao đại nhân, kỳ thật, cây quạt dân phụ giao cho người bịt mặt kia chỉ là một cây quạt bình thường, còn cây quạt ân công giao cho dân phụ, dân phụ vẫn mang theo bên người.”

Lời này Thư Vệ thị vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, âm thầm khen ngợi: phụ nhân này thật đúng là không đơn giản. Tiếp theo thấy nàng đưa tay vào ống tay áo, sau đó lấy ra một cây quạt. Cây quạt kia được da dê bọc lấy, mới vừa rời nàng ở trong nước lâu như vậy cũng không hề bị ướt.

Bao đại nhân nhận được trong tay, mở ra vừa nhìn, không khỏi chấn động.

Chỉ thấy cây quạt kia, nan làm bằng ngọc, mặt làm bằng lụa, chuôi mang một viên ngọc lưu ly trong suốt. Trên mặt quạt một bên là hoa mai, một bên là bốn chữ “Trường hà lạc nhật” màu hồng, giống như máu đỏ tươi, đâm vào mắt khiến lòng người trầm xuống.

“Đây là vật của Thánh thượng!”

Chương 18

Mới Tới Ích Châu

Chúng nhân phủ Khai Phong vội tăng tốc hành trình, đi cả ngày cả đêm, lúc tới Ích Châu đã là nửa đêm ngày hôm sau nữa, cửa thành đã đóng. Trên tường đá cao cao ở cửa thành, có hai ngọn đèn lồng, nước sơn tên thành vốn đỏ thắm trải qua mưa nắng phơi pha, đã loang lổ hoàn toàn, cửa thành đóng chặt, đại môn nặng nề ngăn cách trong ngoài thành.

“Đại nhân, có gọi cửa thành không?”

Bao đại nhân là đại thần tam phẩm đương triều, chỉ cần đưa lệnh bài phủ Khai Phong là có thể tùy ý ra vào cổng thành tại Tổng triều.

Bao đại nhân lắc đầu, “Không, chúng ta xem tình hình trước đã, không thể làm việc tùy tiện, tránh đánh rần động cỏ.”

“Đại nhân, mời xem.” Triền Chiêu đi dạo qua cổng thành một vòng, trở về cầm trên tay một mảnh giấy.

Công Tôn Sách mở giấy ra xem, là bố cáo treo thưởng truy bắt thủy tặc của quan phủ.

“Đây là bố cáo truy nã thủy tặc bình thường, Triền hộ vệ, có vấn đề gì sao?”

“Đại nhân có cảm thấy người được vẽ trên giấy này rất quen mặt không?”

Bao đại nhân nhìn kỹ lại một hồi mới nói: “Bản phủ cũng thấy quen, hình như đã gặp ở đâu.”

“Thuộc hạ từng gặp trong hoàng cung mấy lần, hẳn là đại nội thị vệ bên người Hoàng thượng, Tô Đồng.”

“Đại nội thị vệ Tô Đồng!?” Mọi người cả kinh.

“Đúng vậy, đây là thị vệ của Hoàng Thượng, sao lại thành tội phạm được?” Công Tôn Sách nhíu mi.

“Thư phu nhân, người mau tới đây xem, có gặp qua người này chưa?” Công Tôn Sách cầm mảnh giấy giao cho Thư Vệ thị xem, Thư Vệ thị liếc mắt một cái đã nhận ra.

“Đây chính là ân công đã phò thác cây quạt cho tôi mà!”

Trong lòng mọi người lúc này đã hiểu được, trong thành Ích Châu, chỉ sợ có điều bí ẩn.

Bao đại nhân nhíu mi trầm tư hồi lâu mới nói:

“Việc cấp bách là phải tìm được hành tung của Thánh thượng.”

“Nhưng mà thành Thanh Châu lớn thế này, phải tìm từ đâu?” Triền Chiêu khẽ nhíu mày.

Công Tôn Sách cầm quạt trong tay suy nghĩ, “Nếu Tô Đồng giao cho Thư Vệ thị, muốn đem cây quạt này giao cho đại nhân, vậy từ cây quạt này, tất nhiên

có thể tìm được Hoàng Thượng. Nhưng mà không biết chỗ huyền bí của cây quạt này là gì, “trường hà lạc nhật” là chỉ cái gì?”

“Trường hà lạc nhật, xuất xứ từ một câu thơ của Vương Duy: Đại mạc cô yên trực, Trường hà lạc nhật viên, mà tương truyền Vương Duy chính là ở chỗ này quy ẩn, liệu có liên quan gì không? Đại nhân, cha, hay là chúng ta tìm người bản địa hỏi một chút, ở đây có chỗ nào liên quan tới bốn chữ này không?”

Hiểu Vân vừa nói xong, Thư phu nhân lập tức tiếp lời: “Bao đại nhân, ở đây có một chỗ gọi là “Lạc Nhật cốc”. Từ đây đi về phía tây mười dặm có một con sông, một bên sông chính là Lạc Nhật cốc.”

“Vây thì tốt.” Bao đại nhân giãn mày ra một chút. “Triển hộ vệ, người mang theo Trương Long Triệu Hồ tới Lạc Nhật cốc tìm kiếm Thánh thượng. Bản phủ vào thành, gặp Kinh lược sứ Thạch Quốc Trụ, xem hă đến cùng muốn làm gì.”

“Đại nhân!” Triển Chiêu vừa nghe Bao đại nhân muốn tới gặp Thạch Quốc Trụ mà không có mình bên cạnh, trong lòng liền không yên.

“Đại nhân, lúc này tình hình trong thành không rõ ràng, Thạch Quốc Trụ kia chỉ sợ có lòng riêng, nếu đại nhân cứ tới như vậy, chỉ sợ bị Thạch Quốc Trụ hãm hại. Đại nhân, xin để thuộc hạ theo đại nhân vào thành. Việc tìm Thánh thượng cứ giao cho Vương Triều Mã Hán bốn người.”

“Triển hộ vệ, người hô đồ! An toàn của Bản phủ quan trọng, chẳng lẽ an toàn của Thánh thượng không quan trọng sao?” Bao đại nhân thờ dài nói.

“Triển đại nhân thật ra không cần lo lắng, nếu Thạch Quốc Trụ thực sự có lòng mưu nghịch, tất nhiên sẽ không làm khó đại nhân.”

“Hiểu Vân chỉ giáo cho?” Công Tôn Sách có chút kinh ngạc, vì sao nàng lại nói vậy.

“Hiểu Vân cho rằng, theo địa vị của Bao đại nhân trong triều, Thạch Quốc Trụ nếu muốn mưu phản, sẽ không ngốc đến mức làm hại đại nhân.”

“Ý Hiểu Vân là...”

Bao đại nhân cười nói: “Ý Hiểu Vân là, Thạch Quốc Trụ sẽ muốn lợi dụng uy vọng của bản phủ trong triều, ý đồ mượn sức bản phủ, không phải muốn hại bản phủ. Cho nên, Triển hộ vệ không cần lo lắng cho an toàn của bản phủ.”

Nghe Bao đại nhân nói như thế, Triển Chiêu mới tạm an tâm.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Triển Chiêu ôm quyền với Bao đại nhân, đang muốn cùng Trương Long Triệu Hồ rời đi, lại bị Hiểu Vân gọi lại.

“Triển đại nhân, cẩn thận...” Nàng muốn dặn hă cẩn thận Mạc Ngôn, nhưng hai chữ Mạc Ngôn lại không thể nói ra. Cho đến giờ bọn họ chưa từng nhắc tới Mạc Ngôn một câu, nếu nàng nói ra, tất nhiên khiến bọn họ hoài nghi.

Mọi người thấy nàng như muốn nói lại thôi, không khỏi có chút nghi hoặc.

“Hiểu Vân muốn nói gì sao?”

Hiểu Vân thấy mọi người nhìn mình chăm chăm, đột nhiên không biết nói tiếp thế nào: “Không, không có, chỉ là... Chỉ là muốn Triển đại nhân bọn họ cẩn thận thôi.”

Triển Chiêu mỉm cười an ủi: “Làm phiền Hiểu Vân cô nương quan tâm, Triển Chiêu sẽ cẩn thận.” Nói xong liền cùng Trương Long Triệu Hồ biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

“Hiểu Vân, Triển hộ vệ võ nghệ cao cường, lần này đi tìm Thánh Thượng, tất nhiên an toàn không nguy hiểm, Hiểu Vân không cần quá bận tâm.”

Bao đại nhân nói xong, Hiểu Vân mới kinh ngạc phát hiện việc mình nhìn theo hướng bọn họ rời đi như vậy đã một lúc lâu. Mà bị nhắc nhở, không khỏi có chút ngượng ngùng.

“Đại nhân, giờ chúng ta có vào thành không?” Công Tôn Sách hỏi một câu giải vây cho Hiểu Vân.

Bao đại nhân gật đầu, “Trước tiên, Thụ phu nhân, bản phủ sẽ cho người đưa người về nhà xem tướng công và nữ nhi của người có ở nhà không.”

“Vâng, Bao đại nhân. Dân phụ đa tạ Bao đại nhân.”

“Đại nhân, đại nhân tới phủ Thạch Quốc Trụ trước đi, Hiểu Vân đi theo không thỏa đáng, không bằng để Hiểu Vân đi cùng Thụ phu nhân.” Hiểu Vân đề nghị.

Bao đại nhân gật đầu, “Nhu thế cũng được.”

“Lâu Thanh, Lý Thiết.”

“Có.”

“Hai người các người hộ tống Thụ phu nhân về nhà.”

“Vâng, đại nhân.”

Nói xong, bốn người liền rời cổng thành.

Đợi bọn họ đi rồi, Bao đại nhân đi tới dưới cửa thành, nhìn lên một lát.

“Vương Triều Mã Hán.”

“Có.”

“Gọi mở thành.”

“Vâng! Đại nhân.”

Hiểu Vân theo sau Thụ phu nhân, trong lòng đầy mong chờ, lại có chút sợ hãi bất an. Không biết lần này tới nhà Thụ phu nhân, có thể gặp được ông cháu rùa tiên không. Nếu có thể gặp vị “Quy tiên gia gia” kia, lão có thể giúp mình không? Nếu lão nói cho nàng biết, thân thể ở thế kỷ hai mốt của mình đã bị hỏa

táng, nàng không thể trở về, vậy phải làm sao bây giờ? Nếu nàng có thể trở về, Công Tôn Hiểu Vân lại chưa trở lại, vậy Công Tôn tiên sinh làm sao bây giờ? Còn chưa thấy Quy Tiên gia gia, nàng đã bắt đầu miên man suy nghĩ.

“Công Tôn cô nương, hai vị đại nhân, chúng ta đến rồi.” Không bao lâu, bọn họ liền tới trước một tòa tiểu viện. Thư phu nhân mở cửa sân bước vào trong.

“Tướng công... Tiểu Phương, Tiểu Phương...”

“Nương... Nương...” Thư phu nhân mới đi tới cửa, một tiểu cô nương liền xông ra, Thư phu nhân ngồi xồm xuống đất, ôm lấy bé.

“Tiểu Phương, nương đã trở lại. Tiểu Phương...”

Hiểu Vân vào sân, nhìn xung quanh, quả nhiên thấy một tiểu nam hài mặc áo vải trắng ngồi trong phòng, đầu trọc lóc, chỉ có một dóm tóc giữa trán, khuôn mặt tròn tròn, thật là đáng yêu.

Thấy Hiểu Vân vào phòng, nó liền mở to đôi mắt, không chớp nhìn nàng chăm chăm.

Hiểu Vân cũng không dám chớp mắt, đi tới ngồi cạnh nó.

“Tỷ tỷ, vì sao lại nhìn ta như vậy?” Tiểu nam hài nhìn Hiểu Vân, tò mò hỏi.

Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh.

“Tiểu đệ đệ, ngươi... Có phải tên Tiểu Nguyên không?”

Tiểu nam hài giật mình nhìn nàng, “Tỷ tỷ, sao ngươi lại biết tên ta.”

“Ngươi thật sự là Tiểu Nguyên, vậy ngươi có phải là...” Hiểu Vân đang muốn hỏi nó có phải là rùa biển ra không, Thư phu nhân cùng Tiểu Phương đúng lúc vào phòng. Hiểu Vân đành tạm thời đem vấn đề này nuốt lại trong bụng.

“Nương... Đây là bằng hữu của con, gọi là Tiểu Nguyên. Lúc nương không có ở đây, đều là Tiểu Nguyên ở cùng con.” Tiểu Phương kéo Thư phu nhân đến trước mặt Tiểu Nguyên.

Thư phu nhân ngồi xồm xuống, ôn nhu nói cảm ơn: “Tiểu Nguyên, cảm ơn ngươi mấy ngày nay ở cùng Tiểu Phương.”

“Nương của Tiểu Phương, không cần khách khí, các ngươi đã cứu ta, ta đương nhiên muốn giúp các ngươi.”

“Chúng ta đã cứu ngươi? Chúng ta cứu ngươi khi nào...” Thư phu nhân khó hiểu hỏi.

Tiểu Nguyên đang định trả lời, ngoài cửa đột nhiên có động tĩnh.

“Tiểu Nguyên...” Theo sau giọng nói là một lão gia gia đầu trọc râu bạc trắng, chống một cây quạt xuất hiện ở cửa.

Hiểu Vân nhìn thấy, trong lòng nhảy dựng lên, tim như muốn từ trong ngực bay ra ngoài.

Đúng rồi đúng rồi, khẳng định đây chính là ông cháu Quy gia gia.

“Quy Tiên gia gia...” Lời nói sắp thốt ra ngoài miệng lại bị ngăn trở về. Không được, nàng không thể gọi như vậy trước mặt nhiều người.

“Gia gia...” Tiểu Nguyên đã chạy qua, giữ chặt tay gia gia. Hiểu Vân cũng theo sát phía sau.

“Ừ.” Quy gia gia vỗ vỗ cái gáy trống trơn của Tiểu Nguyên, cười nói: “Nêu nương của Tiểu Phương đã về, chúng ta cũng nên về nhà thôi.” Nói xong, ánh mắt liếc nhìn Hiểu Vân một cái, nha đầu kia sao lại nhìn lão nhân ta như vậy chứ?

“Vậy cha Tiểu Phương đâu?”

“Cha của Tiểu Phương?” Quy gia gia rút đầu, nhe răng miệng, “Bao đại nhân tới rồi, hấn tất nhiên sẽ cứu cha Tiểu Phương, chúng ta phải đi thôi.”

“Vâng!” Tiểu Nguyên lên tiếng, không quên liếc nhìn Tiểu Phương một cái, “Tiểu Phương, người nghe rồi đây, Bao đại nhân sẽ cứu cha người, người cùng nương ở nhà chờ cha người trở về nhé. Ta phải đi.”

Tiểu Phương rời khỏi lòng Thư phu nhân, chạy tới trước mặt Tiểu Nguyên hỏi: “Người có trở lại thăm ta không?”

Quy gia gia cười không ngừng: “Sẽ. Hữu duyên nhất định sẽ gặp lại.”

Tiểu Phương gật đầu, Quy gia gia nắm tay Tiểu Nguyên, xoay người chuẩn bị rời đi, Hiểu Vân vội vàng đuổi theo, vừa rời bọn họ nói chuyện, nàng không chen được miệng, hơn nữa nhiều người ở đây như vậy, nàng không thể nói gì.

“Quy...”

Nhưng mà, tay vươn ra mà không cầm được cái gì, hai người biến thành ảnh quang biến mất. Nàng nhất thời đấm ngực dậm chân, hối hận không thôi, vừa rồi vì sao không gọi bọn họ sớm một chút? Cho dù bị hoài nghi, nếu trở về rồi, ai cần quan tâm những chuyện đó nữa! Vì sao không gọi bọn họ sớm hơn chứ!

Bên này, Bao đại nhân suốt đêm vào thành, lúc tới trước cửa Thạch phủ, đột nhiên có một người từ trong phủ của Thạch Quốc Trụ bay ra, Vương Triều Mã Hán tiến lên đỡ hấn. Lập tức, có một đạo sĩ, mang theo một đám quan binh đuổi tới vây quanh bọn họ, đao kiếm tua tủa.

“Bao Chứng lớn mật, dám cướp ngục!”

“Người là người phương nào, sao dám làm càn hô thẳng tọc danh đại nhân.” Vương Triều quát chói tai.

“Bao đại nhân không nhìn luật pháp, ban đêm xông vào đại lao kinh lược phủ, mang trọng phạm đi, tại sao không thể gọi thẳng tên.”

“Người nói là người này?” Bao đại nhân chỉ người vừa rồi bị đỡ lại.

“Bao đại nhân biết rõ còn hỏi?”

“Bản phủ tới bãi phỏng Kinh lược sứ, vừa rồi mới tới đây, thấy người từ trong Kinh lược phủ bay ra, tại sao nói bản phủ cướp ngục?”

Đạo sĩ kia nhìn Bao đại nhân, lại nhìn tù phạm, âm thầm suy tư một lát, mới nói. “Đại nhân đã đi ngủ, không tiện gặp khách, mời Bao đại nhân ngày mai lại đến.”

Bao đại nhân nghe vậy, gật đầu với Công Tôn Sách rồi xoay người rời đi.

Mới đi được vài bước, liền nghe có người hô lớn oan uổng. Mọi người Khai Phong phủ nhìn lại, liền thấy quan binh kéo tù phạm muốn mang đi, mà người đó liều chết nằng nặc kêu oan với Bao đại nhân.

“Bao đại nhân, oan uổng quá!”

“Chậm đã!” Bao đại nhân đi rồi lại về, đến trước mặt tù phạm kia. Tù phạm kia nhìn Bao đại nhân, “Bao đại nhân, đệ tử oan uổng!”

Bao đại nhân nhìn tên tù phạm, lập tức hỏi: “Đây là người phương nào?”

“Người này là nghi phạm giết người vượt ngục bỏ trốn.”

“Bao đại nhân, đệ tử oan uổng, đệ tử vẫn chưa giết người!”

Bao đại nhân muốn tiến lên hỏi, lại bị đạo sĩ kia ngăn lại, “Bao đại nhân, đây là án do Thạch đại nhân thẩm án, Bao đại nhân không có quyền hỏi đến.”

Nói xong, không đợi bọn họ kịp phản ứng, mặc kệ người nọ kêu oan, mạnh mẽ kéo hẳn đi.

Bao đại nhân đứng tại chỗ, hai mắt căm giận nhìn đại môn Kinh lược phủ.

Công Tôn Sách cùng đám người Vương Triều nhìn nhau.

“Đại nhân có đôi sách khác không?”

“Vào!”

Chương 19

Nhiều Chuyện Kỳ Lạ

Đêm đã khuya, có chút khí lạnh. Trên trời không có ánh trăng, chỉ có vài ngôi sao lấp lánh, gió thổi qua tán cây sần sật. Không biết loài chim nào đang kêu, bốn phía tối đen như mực.

“Triển đại nhân, chỗ đó là Lạc Nhật cốc.”

Triển Chiêu dựa vào ánh sáng của cây đuốc, nhìn quanh một hồi, chỉ thấy sơn cốc này núi non trùng điệp, thâm cốc quanh co, muốn tìm người ở đây, lại còn trong bóng đêm, e là không thể tìm được ngay.

“Chúng ta chia nhau làm việc. Trương Long, Triệu Hồ, các người một đường. Sáng mai chúng ta gặp lại nhau ở ngôi miếu đồ phía trước.”

“Vâng, Triệu đại nhân!” Nói xong, ba người liền phân công nhau đi tìm.

Bao đại nhân chờ trong phủ Thạch Quốc Trụ một hồi lâu, mới thấy Thạch Quốc Trụ khoan thai mà đến.

“Bao Chứng phủ doãn phủ Khai Phong, bái kiến Thạch đại nhân.”

Thạch Quốc Trụ nhìn ông, có chút giận nói: “Bao đại nhân đêm khuya tới thăm, không biết có chuyện gì?”

“Bản phủ thay thiên tử tuần thú, dọc đường qua đây, đã định ngày mai tới bái phỏng, nhưng chuyện quá khẩn cấp, đêm khuya tới thăm, quá nhiều Thạch đại nhân, xin Thạch đại nhân thứ lỗi.”

Bao đại nhân chu đáo làm tròn cấp bậc lễ nghĩa, Thạch Quốc Trụ không tiện phát tác, liền mời bọn họ ngồi, gọi dâng trà.

“Không biết chuyện khẩn cấp của Bao đại nhân là gì vậy?”

“Vừa rồi lúc Bao Chứng vào thành, ngoài cửa thành nhìn thấy công văn truy nã thủy tặc, đặc biệt muốn chứng thực với Thạch đại nhân. Bao Chứng nghe nói, dưới sự cai quản của Thạch đại nhân, dân chúng an cư lạc nghiệp, sao lại có thủy tặc hoành hành?”

Thạch Quốc Trụ hừ nhẹ một tiếng, “Việc thủy tặc lão phu đã sớm giải quyết, chẳng qua là cá lọt lưới, không cần nhắc tới. Không nhọc lòng Bao đại nhân quan tâm.”

“Như vậy rất tốt, nhưng mà...” Bao đại nhân ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Nhưng mà Bao Chứng có chỗ không rõ, thủy tặc Thạch đại nhân truy nã, cùng đại nội thị vệ Tô Đồng, Tô công công rất giống nhau, Thạch đại nhân có để ý thấy không?”

“Lão phu rất ít vào kinh, sao có thể quen biết đại nội thị vệ?” Thạch Quốc Trụ điềm nhiên trả lời, “Hơn nữa, người trong thiên hạ rất đông, có vài người dung mạo giống nhau chẳng có gì là lạ.”

“Lời của Thạch đại nhân cũng có lý. Vậy... xin hỏi Thạch đại nhân, thủy tặc hiện ở đâu rồi?”

“Đã bị giết.”

“Xác chết ở đâu?”

“Đã bị người nhà mang về.”

“Vậy Thạch đại nhân có biết nhà hắn ở đâu không?”

Lúc này Thạch Quốc Trụ đã có vẻ không kiên nhẫn nữa: “Một tên thủy tặc nhỏ bé, sao lại nhọc Bao đại nhân tự mình hỏi tới!”

“Vây, Thạch đại nhân là một Kinh lược sứ, chẳng phải cũng đích thân quản chuyện của một tên thủy tặc nhỏ bé sao?” Bao đại nhân trả lại một câu.

“Chuyện này...” Thạch đại nhân nhất thời nghẹn lời, ngừng trong chốc lát mới nói tiếp: “Hắn vốn là thủy tặc, lưu lạc tứ xứ, bản quan làm sao biết nhà hắn ở đâu!”

Thạch Quốc Trụ thấy không thể thoái thác được nữa, liền trả lời không biết. Bao đại nhân trong lòng âm thầm tính toán một lát, cũng không truy vấn tiếp.

“Bao Chứng còn có một vấn đề muốn hỏi Thạch đại nhân. Vừa mới rồi, Bao Chứng ở cửa phủ Thạch đại nhân gặp một phạm nhân, luôn mồm kêu oan với bản phủ. Xin hỏi Thạch đại nhân, phạm nhân đó phạm tội gì?”

Thạch Quốc Trụ giận tái mặt: “Bao Chứng, đây là Ích Châu, những kẻ do Kinh lược phủ giam giữ, chỉ sợ không tới lượt ngài hỏi tới!”

Bao đại nhân không nao núng, “Lời này của Thạch đại nhân sai rồi, Bao Chứng có thượng phương bảo kiếm Thánh Thượng ngự ban, có quyền thay thiên tử tuần thú, chuyện bất bình trong thiên hạ Bao Chứng đều có thể quản, chẳng lẽ không quản được chuyện của một Kinh lược phủ?”

Thạch Quốc Trụ nghe xong, cười khinh miệt, giống như không hề coi lời của Bao đại nhân là đúng.

Bao đại nhân thấy y không đáp, liền nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Nếu hắn đã kêu oan với Bao Chứng, Bao Chứng không thể không quản. Hay là, Thạch đại nhân nhất định phải nhìn thấy Thượng phương bảo kiếm của Bao Chứng mới chịu?”

Thạch Quốc Trụ cười cười, “Không cần, nếu Bao đại nhân kiên trì như thế, bản quan sẽ toàn lực phối hợp. Nhưng mà phải mời Bao đại nhân hạ mình tự tới địa lao.”

Bao đại nhân cũng cười trả lời: “Phải vậy.”

Thạch Quốc Trụ dò hỏi nhìn Bao đại nhân cùng đám người Vương Triều, sau đó mới gọi người: “Người đâu, dẫn đường cho Bao đại nhân.”

Triển Chiêu tìm kiếm trong Lạc Nhật cốc hồi lâu, cuối cùng tìm được hoàng đế trong một sơn động. Lúc này hắn đã hôn mê, không nhúc nhích nằm trên mặt đất.

“Hoàng Thượng!” Triển Chiêu từng bước tới gần, nắm tay Hoàng đế, đặt hai ngón tay lên cổ tay hắn, phát hiện hắn là vì đói khát quá độ mà hôn mê, mới thoáng thờ phào.

Đúng lúc này, một cỗ sát khí như gió lao tới, ngay sau đó, kiếm quang ập vào, thể công như sấm sét.

“Buông Hoàng Thượng ra!”

Triển Chiêu quay người, thoát hiểm trong chốc lát, người kia một kiếm trượt lại một kiếm đâm tới, Triển Chiêu lắc tay phải, bảo kiếm trên tay, vô kiếm tay kia chặn đỡ, hóa giải một chiêu lại một chiêu. Đợi nhìn rõ người vội hô: “Mạc công công, tôi là Triển Chiêu!”

Người nọ ngưng lại cầm kiếm nhìn hấn: “Triển Chiêu?”

“Đúng, tôi tới cứu giá.” Triển Chiêu giải thích.

Mạc Ngôn cảnh giác nhìn hấn: “Hoàng thượng giao cho Tô công công một cây quạt, bảo hấn tới giao cho Bao đại nhân, vì sao Bao đại nhân không đến?”

“Bao đại nhân lúc này đang ở trong thành Ích Châu, đặc biệt phái Triển Chiêu tới đây tìm Hoàng thượng. Cây quạt ở đây.” Nói xong, Triển Chiêu đem cây quạt trong ngực lấy ra, giao cho Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn đón lấy, mở ra xem, nhẹ nhàng thổi phào, trong mắt lại có một tia âm ngoan lóe lên.

“Rốt cục đợi được Bao đại nhân tới. Thánh Thượng đã một ngày chưa được ăn cơm, không còn đủ sức nên ngất xỉu. Mạc Ngôn vừa rồi ra ngoài một lát, muốn tìm gì đó để ăn, lại sợ có người bất lợi cho Thánh thượng, bởi vậy...”

“Công công yên tâm, có Triển Chiêu ở đây, đợi Triển Chiêu truyền chân khí cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sẽ nhanh chóng tỉnh lại.”

“Như vậy, vất vả cho Triển đại nhân.” Mạc Ngôn cảm kích nói.

“Đây là trách nhiệm của Triển Chiêu, công công không cần khách khí.” Nói xong, trường bào vén lên, liền ngồi xuống đất xếp bằng. Sau đó đỡ Hoàng thượng ngồi lên, một tay đặt sau lưng Hoàng thượng, vận khí đem nội lực tập trung vào tay phải, hóa thành chân khí đưa vào cơ thể hấn.

Đang làm việc, đột nhiên thấy sau lưng bị đánh một chưởng, nhất thời chân khí thoát ra ngoài, hơi thở hỗn loạn, nội lực không thể khống chế được nữa, một ngụm máu tươi tràn lên cổ họng, hấn chưa kịp phản ứng đã rơi vào bóng tối.

Mạc Ngôn nhìn Triển Chiêu hôn mê ngã xuống đất, cười lạnh một tiếng, “Ngự miêu Triển Chiêu dù công phu cao, nhưng lại rất tin tưởng “người một nhà”.” Nói xong rút kiếm ra, vạch ba vết trên tay mình.

Lâu Thanh cùng Lý Thiết hộ tống Thư phu nhân về nhà không lâu đã muốn rời đi, về gặp Bao đại nhân phục mệnh. Hiều Vân ở lại nơi này, ôm cây đợi rùa. Nàng không biết đi đâu để tìm lão rùa tinh kia, có điều, nàng nghĩ, Tiểu Phương là ân nhân cứu mạng bọn họ, chỉ cần Tiểu Phương gặp nạn, bọn họ nhất định sẽ xuất hiện để tương cứu. Vì thế, nàng ở lại đây chờ.

Trời đã sắp sáng, chân trời dần sáng lên, nhuộm xám những đám mây dày đặc trên tầng không, lấp ló có tia sáng lộ ra.

“Công Tôn cô nương, vì sao một đêm không ngủ?”

Thư phu nhân sau khi đỡ Tiểu Phương đi ra, thấy Hiểu Vân ngồi ở cửa, bước lên cùng nàng nói chuyện.

“Thư phu nhân, bà cũng không ngủ sao?”

Thư phu nhân lắc đầu, “Tướng công chưa rõ sống chết, thiếp thân sao có thể ngủ yên?”

Hiểu Vân hiểu rõ gật đầu.

“Công Tôn cô nương đang lo lắng chuyện gì?”

Chuyện ta lo lắng thì nhiều, nhưng không thể nói với người được. “Tôi đang lo Triển đại nhân có thuận lợi tìm được Hoàng thượng an toàn trở về không.”

Thư phu nhân thấy nàng nhú mày, nhẹ nhàng cười, “Công Tôn cô nương rất quan tâm tới Triển đại nhân.”

Hiểu Vân nghe ra trong lời nàng nói có ý, liền cười: “Tôi đối với mọi người ở Khai Phong phủ đều quan tâm.”

Thư phu nhân nghĩ cũng phải, nàng cùng nhóm người Bao đại nhân tất nhiên tình cảm sâu sắc. “Thiếp thân nghe nói Triển đại nhân võ nghệ rất cao, thiên hạ không mấy người địch nổi, thiếp thân tin tưởng Triển đại nhân đi lần này sẽ mã đáo thành công, Công Tôn cô nương cần gì phải lo lắng?”

“Thư phu nhân không biết đó thôi, Triển đại nhân trạch tâm nhân hậu, đối với người quen biết rất ít khi đề phòng, có đôi khi hấn...” Hiểu Vân nói được một nửa, không tự chủ được liền thờ dài. Chỉ mong hấn đừng gặp phải Mạc Ngôn, cho dù gặp phải, cũng đừng để hấn làm hại. Hấn không phải kẻ ngốc, nhưng lại rất quan tâm tới người khác, cho nên thường xuyên xem nhẹ bản thân, thường xuyên khiến mình bị thương tổn.

“Tôi thấy trong lòng rất bất an, sợ bọn họ gặp chuyện không may.”

“Nếu Công Tôn cô nương lo lắng như vậy, sao không đi tìm xem sao? Còn hơn cứ ngồi đây chờ.” Thư phu nhân đề nghị.

Hiểu Vân quay đầu nhìn Thư phu nhân. Phụ nhân này chưa tới ba mươi tuổi, tuy sống ở cổ đại, bị lễ giáo phong kiến tam tòng tứ đức gì đó trói buộc, nhưng rất có đảm lược cùng trí tuệ. Vì phu quân một mình tới kinh thành, vì không phụ nhờ vả của ân công lúc lâm chung mà mạo hiểm tính mạng, vì hai chữ nhân nghĩa mà không để ý tới an nguy của mình, thật khiến người ta bái phục. Dững khí cùng khí độ của nàng, bao nhiêu nữ nhân ở hiện đại có thể so sánh được?

“Chi bằng Thư phu nhân nói cho tôi biết đi đường nào tới Lạc Nhật cốc, tôi đi xem sao.”

Thư phu nhân nghĩ một hồi mới nói: “Vẫn là thiếp thân dẫn Công Tôn cô nương đi vậy, cô nương một mình không quen đường, không dễ tìm.”

Hiệu Vân rất cảm kích, nhưng mà... “Nhưng mà còn Tiểu Phương...”

“Không sao, dặn dò một tiếng là được.”

“Như vậy xin đa tạ Thư phu nhân, Thư phu nhân đại nghĩa, Hiệu Vân khắc sâu trong lòng.” Hiệu Vân cảm tạ nàng từ đáy lòng.

Thư phu nhân có chút ngượng ngùng, mặt hơi đỏ lên. “Lời này của Công Tôn cô nương nói quá rồi, thiếp thân không chỉ vì cô nương, người của Hoàng thượng là ân nhân của cả nhà thiếp thân, hơn nữa, nếu sớm ngày tìm được Hoàng thượng, tướng công nhà tôi cũng sớm ngày được cứu ra.”

Hiệu Vân gật đầu, sau đó bảo nàng chuẩn bị vài thứ. Thư phu nhân nhận lời, vào nhà chuẩn bị. Trời còn chưa sáng hẳn, hai người đã xuất phát.

Chương 20

Xung Đột Trực Diện

Bao đại nhân đang ở trong phủ Thạch Quốc Trụ, được hạ nhân dẫn đường tới thẳng địa lao Kinh lược phủ. Sau khi vào nhà lao, thấy người mới rồi kêu oan đang dựa vào cửa lao ngồi, thấy đoàn người bọn họ xuất hiện cũng không phản ứng gì.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách liếc nhìn nhau, sau đó bước tới trước mặt người nọ. Chỉ thấy người nọ hai tay nắm song sắt nhà tù, trán tựa vào cửa, hai mắt vô thần nhìn chăm chú về phía trước. Hai người thấy vậy, không khỏi cảm thấy nghi hoặc, đợi lúc hấn lên tiếng, hai người càng cả kinh.

Bao đại nhân chẳng qua hỏi một câu: “Người họ tên là gì, có gì oan khuất.”

Người nọ trả lời: “Lão tử Thư Đức Phúc, lão tử đáng chết, lão tử giết người, lão tử nên đền mạng, Bao đại nhân, giết ta đi.”

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách cả kinh nhìn nhau, đều khó hiểu, Thư Đức Phúc? Không phải tướng công của Thư Vệ thị sao? Thư Vệ thị nói có người lấy tính mạng tướng công cùng con gái uy hiếp nàng giao ra cây quạt, nhưng Thư Đức Phúc vì sao lại ở trong địa lao Kinh lược phủ? Chẳng lẽ...

“Đại nhân!” Công Tôn Sách kinh hô.

Bao đại nhân gật đầu, xem ra người bịt mặt kia cùng Thạch Quốc Trụ không thoát được có liên quan. Nhưng mà Thư Đức Phúc vừa rồi còn luôn miệng kêu oan, vì sao hiện giờ lại thề thốt nhận tội, khẩn cấp muốn chết chứ? Chuyện này là thế nào?

“Vậy vì sao vừa rồi ngoài cửa phủ người lại kêu oan với bản phủ?”

Người nọ vậy mà vẫn lặp lại một câu kia: “Lão tử Thu Đức Phúc, lão tử đáng chết, lão tử giết người, lão tử nên đền mạng, Bao đại nhân, giết ta đi.”

“Người...” Bao đại nhân suýt nữa bỏ cuộc, nhưng thấy bộ dáng khác thường của hắn, đoán trong đó còn có duyên cớ khác, trong lòng biết không thể từ hắn hỏi ra manh mối gì nữa, đành phải dừng lại. Mọi người rời khỏi địa lao.

Mới ra khỏi địa lao, Thạch Quốc Trụ đã chờ ở bên ngoài. Thấy Bao đại nhân đi ra, đắc ý cười:

“Bao đại nhân có hỏi được oan tình gì không?”

Bao đại nhân bình tĩnh nhìn mặt hắn, trong lòng không khỏi tức giận: “Nếu thật sự là oan tình, bản phủ tất nhiên có thể tra ra manh mối.”

“Nếu phạm nhân đã thừa nhận tội ác của mình, Bao đại nhân cần gì cứ nắm chặt không buông, đào bới lại vấn đề?”

“Chẳng lẽ Thạch đại nhân có điều giấu diếm, cố tình không muốn Bao Chứng nhúng tay vào việc này?” Bao đại nhân hỏi vặn.

“Ha ha, lời ấy của Bao đại nhân sai rồi, bản quan không phải cho người đưa đại nhân đến hỏi phạm nhân sao? Nếu Bao đại nhân còn có lòng nghi ngờ, ngày mai lại tới tra hỏi tiếp.”

Bao đại nhân nhìn Thạch Quốc Trụ, “Bao Chứng ngày mai sẽ trở lại.”

Nói xong, mọi người cùng rời khỏi Kinh lược phủ.

Lúc Hiểu Vân cùng Thu phu nhân đến Lạc Nhật cốc, đã qua bình minh.

Trời sáng choang. Mặt trời lên cao, tuy là ngày mùa thu, nhưng đối với Hiểu Vân vẫn có chút khô sở, nàng chưa từng đi bộ lâu như vậy, hai chân đã nhũn ra, nhưng nghĩ tới Triển Chiêu, đành cố nén lại. Cũng may trong rừng chỗ nào cũng có bóng cây, có thể che được nắng trên đầu.

Hai người đang trên đường đi, xa xa nhìn thấy có người đi tới. Hiểu Vân nhìn kỹ, thấy có hai người đi cùng một chiếc xe ngựa đi về phía các nàng. Một người đánh xe, người còn lại đi phía trước, đầu đội mũ đen, dáng vẻ thư sinh, trên tay lại cầm kiếm. Đợi tới gần hơn, thấy gương mặt người đó trắng nõn, tuy đã hơn ba mươi tuổi, nhưng vẻ ngoài sạch sẽ, không có một sợi râu nào, khó tránh khiến nàng sinh nghi. Ở cổ đại, qua ba mươi còn chưa để râu, rất không bình thường. Đột nhiên, tên một người nhảy vào trong óc nàng.

Mạc Ngôn!

Vậy trong xe ngựa đó là...

Mắt thấy bọn họ đến gần, Hiểu Vân đột nhiên ngồi xuống, ôm bụng thống khổ rên rỉ.

Thư phu nhân thấy nàng như vậy, cũng ngồi xổm xuống, lo lắng hỏi: “Công Tôn cô nương, người làm sao vậy?”

“Ta... Ta bụng đau quá, đau quá...”

“Sao lại thế này... làm thế nào bây giờ.” Thư phu nhân vỗ lưng Hiểu Vân, gấp đến độ không biết làm thế nào cho phải. Thấy xe ngựa tới gần, liền tiến lên ngăn lại.

“Vị đại gia này, các ngài muốn vào thành sao? Muội tử của ta không khỏe, có thể cho chúng ta đi nhờ một đoạn không?”

Mạc Ngôn thấy Thư phu nhân lao tới, ngạc nhiên một chút. Lập tức liếc mắt nhìn Hiểu Vân đang ngồi trên mặt đất kêu đau không ngừng.

Thư phu nhân thấy Mạc Ngôn mặt lạnh, bộ dáng hung thần ác sát, không khỏi sợ hãi trong lòng, tránh sang một bên đỡ lấy Hiểu Vân.

Mạc Ngôn liếc mắt nhìn các nàng một cái nữa rồi mới bỏ đi. Xe ngựa lọc cọc lọc cọc đi qua bên cạnh các nàng, Hiểu Vân thấy cơ hội đã tới, dùng sức tóm lấy càng xe nhảy lên, còn chưa thấy rõ người trong xe, đã lớn giọng hô:

“Triển đại nhân!”

Triển Chiêu mở choàng mắt, thấy Hiểu Vân giống như một con diều đứt dây bay ra ngoài, Triển Chiêu cả kinh, nín thở dùng sức, dây thừng trên người đều đứt hết, xe ngựa cũng vì hấn vận nội lực mà vỡ tan. Nhưng dù đã thoát cũng không thể cứu kịp Hiểu Vân, đành trơ mắt nhìn nàng bị văng ra thật xa, ngã xấp trên đất.

“Công Tôn cô nương!” Thư phu nhân bị biến cố bất ngờ xảy ra làm hoảng sợ, đợi lúc nhìn thấy Triển Chiêu cùng hoảng đế ngồi trên xe ngựa, mới hiểu được vì sao Hiểu Vân làm như vậy.

“Mạc Ngôn, thì ra là người bán đứng Hoàng thượng, vì sao phải mưu hại Hoàng thượng?” Triển Chiêu trợn mắt, giận dữ chỉ trích.

“Ngự miều Triển Chiêu quả nhiên thân thủ bất phàm, thân trúng kịch độc còn có thể vận nội lực như vậy, Mạc Ngôn bái phục, đáng tiếc người và ta ai vì chủ nấy, Mạc Ngôn chỉ có thể giết người.” Mạc Ngôn không nhanh không chậm nói, Hiểu Vân nghe được giọng nói kia, âm điệu cao không cao, thấp không thấp, vừa tinh tế vừa bén nhọn, giống như âm thanh dây đàn kéo căng, khiến người ta nghe xong trong lòng không thoải mái. Mà khuôn mặt trắng nhợt của hắn, càng khiến nàng chán ghét.

“Người làm việc cho ai?” Triển Chiêu tất nhiên đoán được tám phần, vẫn muốn từ miệng hắn chứng thực lại.

Mạc Ngôn chỉ nhìn hắn, không trả lời.

“Chẳng lẽ là Kinh lược sứ Thạch Quốc Trụ?”

Mạc Ngôn từ từ nở nụ cười: “Người ta nói Ngự miêu Triển Chiêu cơ trí, quả nhiên không sai.”

Triển Chiêu liếc nhìn Hiểu Vân cùng Thư phu nhân một cái, “Hiểu Vân, đưa Hoàng thượng cùng Thư phu nhân rời khỏi đây.”

Hiểu Vân nói được, rồi đi tới gần xe ngựa. Vừa rời may mà rơi xuống bụi cỏ, nên không tổn thương tới gân cốt.

Mạc Ngôn nhìn Hiểu Vân, cười nói: “Muốn mang Hoàng thượng đi, còn phải xem các người có năng lực hay không.” Nói xong, tay trái vung lên, mấy đạo phi tiêu lao ra khỏi tay áo. Hiểu Vân vội chạy vài bước, Triển Chiêu đã thả người bay qua, y bảo vung lên cuốn hết phi tiêu vào trong, lại dùng lực vung lên, phi tiêu bay ngược trở lại Mạc Ngôn. Trường kiếm của Mạc Ngôn vung lên, đỡ được toàn bộ, leng keng mấy tiếng, ba đạo phi tiêu đồng loạt găm vào một cái cây gần đó.

Hiểu Vân đã chạy tới bên xa ngựa, cời dây trói trên người Hoàng thượng, thấy một thanh kiếm nằm cạnh thành xe, liền cầm lên ném ra ngoài.

“Triển đại nhân, tiếp kiếm!”

Triển Chiêu hai mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Mạc Ngôn, nghe tiếng gió đón lấy trường kiếm, một tay vung lên trực tiếp rút kiếm ra khỏi vỏ. Triển Chiêu cầm Cự Khuyết trong tay, chỉ thẳng vào Mạc Ngôn, trong chốc lát khí phách tăng lên vài phần.

Mạc Ngôn thấy vậy, lại nở nụ cười:

“Năm đó từng ở Diệu Võ lâu tí thí võ nghệ với người, nhưng không sử dụng binh khí cảm thấy chưa tận ý, hôm nay để ta lĩnh giáo lợi hại của cây Cự Khuyết của người. Có điều, người phải cẩn thận độc trên người, càng vận công dùng sức, độc phát càng nhanh.”

“Độc trong người Triển Chiêu, không nhọc người lo lắng. Hiểu Vân, mang Hoàng thượng đi, phải bảo vệ Hoàng thượng an toàn.”

Nhìn tám lung gầy gò mà rộng lớn của Triển Chiêu, Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy mũi đau xót, cổ nén lệ nóng gât đầu.

“Triển đại nhân, ta sẽ.” Nói xong, cùng Thư phu nhân nâng Hoàng đế đứng dậy rời đi.

“Để ta xem người có bao nhiêu năng lực!” Vừa nói chuyện, người đã xông ra, bóng dáng Triển Chiêu cũng như tên rời khỏi cung lao tới, trong nháy mắt chỉ thấy đao quang kiếm ảnh, hai bóng dáng xanh và đen đan vào một chỗ.

Hiểu Vân căn bản không nhìn rõ bọn họ giao thủ thế nào, thì ra trong lúc cao thủ so chiêu cùng cao thủ, người ngoài nghề như nàng hoàn toàn không thể nhìn

rõ chiêu thức. Mà nàng cũng không dám ở lại nửa khắc, đỡ Hoàng đế gia tăng cước bộ rời đi.

Triển Chiêu cùng Mạc Ngôn hai người đánh nhau kịch liệt, chỉ nghe “soạt” một tiếng, hai người tách ra, cánh tay Mạc Ngôn bị Triển Chiêu đâm bị thương, ống tay áo rách nát, máu chảy ròng ròng. Mạc Ngôn nhìn miệng vết thương, lại nhìn đám người Hiểu Vân đi xa dần, cảm thấy căm tức, chân dùng chút lực, bay về hướng Hiểu Vân. Triển Chiêu cũng không chậm trễ, phi thân một cái, bắt lấy cổ chân hắn, ngăn hắn chạy đi.

Chỉ không ngờ hắn còn có hậu chiêu, tay áo dài vung lên, mấy ngọn phi tiêu lao ra ngoài. Triển Chiêu không ngờ Mạc Ngôn còn có chiêu này, tay phải vung lên, ném Cự Khuyết bay ra mới ngăn cản được đám phi tiêu. Mạc Ngôn thấy có khe hở, một kiếm đâm tới, Triển Chiêu thân hình chột lóe, tránh được nguy hiểm.

Nhưng mà trên tay không còn kiếm, hơn nữa thân trúng kịch độc, tay không đối phó với Mạc Ngôn khó tránh được lực bắt tòng tâm. Không bao lâu, trên người đã thêm vài vết thương, nhưng vì kéo dài thời gian cho Hiểu Vân tranh thủ trốn đi, hắn chỉ có thể nghiêng răng chống đỡ. Độc tính tràn ra toàn thân, ý thức mơ hồ, khí lực trên người cạn kiệt mới ngã xuống đất.

Mạc Ngôn nhìn Triển Chiêu nằm trên mặt đất rồi mới thu kiếm, ngẩng đầu nhìn đám người Hiểu Vân đã không còn bóng dáng.

Lúc Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách, còn có Vương Triều Mã Hán trở lại phủ Kinh lược sứ, binh sĩ canh cửa cung kính mời họ vào, đưa tới phòng khách, nha hoàn dâng trà đầy đủ.

“Bao đại nhân xin đợi một chút, Thạch đại nhân lập tức sẽ tới.” Binh sĩ kia nói xong liền rút ra ngoài.

Bốn người vì thế ngồi chờ, chờ qua một khắc, chưa thấy Thạch Quốc Trụ ra gặp, không khỏi cảm thấy sinh nghi, đúng lúc này Lâu Thanh cùng Lý Quý vội vàng chạy tới.

“Đại nhân, Thư Đức Phúc đang bị áp giải ra pháp trường trăm tử!”

“Cái gì?” Bao đại nhân cả kinh đứng bật lên.

“Vương Triều Mã Hán, theo bản phủ đi cứu người.”

“Vâng, đại nhân!”

Vừa dứt lời, sáu người còn chưa rời khỏi cửa phòng khách, đã bị thủ vệ tướng sĩ ngăn lại, Thạch Quốc Trụ lúc này mới xuất hiện.

“Chỉ sợ Bao đại nhân không thể đi được.”

Bao đại nhân quay người lại, thấy vẻ mặt đặc ý của Thạch Quốc Trụ, phần hận không thôi, trợn hai mắt mắng hắn: “Thạch Quốc Trụ, bản phủ có Thượng phương bảo kiếm Hoàng Thượng ngự ban, gặp kiếm như gặp Thánh Thượng, ngươi dám nhốt bản phủ sao?”

“Bao đại nhân, lão phu ngay cả tiểu hoàng đế Triệu Trinh còn không để vào mắt, sợ một thanh kiếm cùn sao?”

“Thạch Quốc Trụ lớn mật, lại dám nói ra lời đại nghịch bất đạo!” Bao đại nhân quát lớn.

Thạch Quốc Trụ cười có chút tùy tiện: “Ý đồ của lão phu, Bao đại nhân chắc cũng đã biết. Có câu: kẻ thức thời là trang tuấn kiệt. Lão phu luôn tán thưởng kính trọng Bao đại nhân, nếu Bao đại nhân làm việc cho lão phu, lão phu tất nhiên là cầu còn không được!”

Bao đại nhân vung tay áo, che mặt không nhìn hắn: “Muốn chém muốn giết tùy ý, Bao Chứng tuyệt đối không phản bội Thánh thượng.”

Thạch Quốc Trụ thấy Bao đại nhân không bị hắn chiêu dụ, khó tránh có chút chán nản: “Một khi đã như vậy, ủy khuất Bao đại nhân ở lại đây. Có điều, Bao đại nhân phải nhớ kỹ, Thư Đức Phúc này là vì Bao đại nhân mà chết, nếu không phải Bao đại nhân cầm cây quạt của Thánh thượng, lão phu cũng sẽ không khó xử hắn.”

Nói xong, liền nghênh ngang mà đi.

Bao đại nhân trừng mắt cửa ra vào, thấy hơn mười tướng sĩ trang bị đầy đủ đứng canh giữ, tức giận không nói nên lời.

“Đại nhân.” Công Tôn Sách tiến lên an ủi: “Triển hộ vệ cùng Trương Long Triệu Hồ còn ở bên ngoài, tin rằng bọn họ sẽ có biện pháp.”

Bao đại nhân trầm mặc một hồi mới nói: “Chỉ hy vọng như thế.”